

Hétfőn megválasztják Szeged népfrent- küldötteit

A Hazafias Népfrent idén tavasszal sorra kerülő harmadik kongresszusa előkészítésének fontos állomásaként az elmúlt hetekben zajlottak le Szegeden a népfrent kerületi és körzeti bizottságainak újjáválasztó gyűlései. A városrészek lakói nyolc körzeti bizottságot választottak. Petőfitelepen két körzeti bizottság alakult, s fogott munkához. Béketelepen, Felsővárosban, Rókuson, Mihályteleken, Hattyastelepen, Ságváritelepen ugyancsak kijelölték a körzeti lakói a körzeti bizottság tagjait.

Népes gyűléseken választották meg Újszeged, a Belváros és a II. kerület népfrentbizottságait, amelyek már a gyűlésen elhangzottakat is figyelembe véve megkezdték munkájukat. Tegnap, pénteken este választották újjá a vasutas művelődési otthonban a III. kerület népfrentbizottságát, amelynek 61 tagja van. Az elnökség 13 tagú. Az elnöki tisztséget továbbra is Sziládi Sándor tölti be, a népfrentbizottság titkára pedig Borika László. Elnökhelyettesek: Börcsök Lajos, Dinnyés József és Vajda Sándor.

Két nap múlva, hétfőn délután négy órakor a városi tanács háza nagytermében kerül sor a népfrent szegedi küldöttéértelvezetére. Itt számba veszik a népfrent Szegeden végzett munkáját, megjelölik a további tennivalókat. Az értekezleten megválasztják a küldötteket a népfrent megyei tanácskozására, valamint a város lakóinak képviselőit a népfrent országos kongresszusára.

Az élet diktálja:

Igazodjunk jobban az ipari termelésben a világszínvonalhoz

Rózsa István elvtárs beszéde a ruhagyár munkásgyűlésén

Tegnap a szegedi ruhagyárba látogatott Rózsa István elvtárs, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára és Varga Dezső elvtárs, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának osztályvezetője. Végigjárták a munkatérmeteket, beszélgettek a dolgozókkal, majd az üzemlátogatás után a vállalat műszaki dolgozóival, osztály- és brigádvezetőivel baráti beszélgetést folytattak. A tartózkodó hangulat hamar feloldódott, s egymás után kértek szót a jelenlétük, hogy beszámoljanak a vállalat gondjairól, problémáiról, segítséget kérjenek egyes feladataik megoldásához.

— Nincs összhang az alapanyagot készítő textilművek és a ruhaipari vállalatok tervei között. Mi nem raktárra termelünk, minden egyes munkadarabunk előre lekötött. Hogyan teljesítjük kötelezettségeinket, ha nem kapunk megfelelő időben, megfelelő nyersanyagot? — mondta Ménesi Imréné tervosztályvezető. Szamosi János, az anyag- és áruforgalmi osztály vezetője is arról beszélt, hogy késedelmes pamut-

anyag-szállítások miatt kénytelenek biztonsági készletüket felhasználni.

Szabó Sándor, a vállalat főmérnöke, Huszka Sándor műszakvezető és még többen az üzem munkafegyelméről beszéltek. Komáromi Károly termelési osztály vezetője szerint a szabványosítás sok esetben gátolja a vállalat fejlődését, rugalmas gyors munkáját.

— A művezetők reklamálnak — és joggal —, de ha nem kapunk megfelelő alkatrészeket, meg anyagot, akkor hogyan adjunk jó gépeket? — kérdezte Hetesi István brigádvezető. Keszti Zoltán művezető és mások több önállóságot kértek a művezetők részére.

Szóba került még az első osztályú részarány, hogy a műszakok azonos munkahelyen, azonos árut készítsenek, mert így gyorsabban kezdhették meg délután a munkát. Beszéltek a betegekről, arról, hogy milyen nehéz a hiányzókat pótolni a szalagban.

Rózsa István elvtárs a feltett kérdésekre részletesen válaszolt, s behatóan foglalkozott az üzem problémáival.

megvalósítania, melyek csak a meglévő tartalékok felhasználásával és kihasználásával lehetségesek.

Műszak után fél órával megtelt a kultúrterem. Az üzemi pártbizottság által rendezett munkásgyűlést Berzsényi Lajos elvtárs, a városi pártbizottság tagja, a vállalat párttitkára nyitotta meg. Rózsa István elvtárs beszéde elején az üzemben szerzett tapasztalatairól szólt. Hangsúlyozta, látja, hogy

a ruhagyár jól szervezett üzem, a lehetőségekhez képest modern vállalat.

Azt tapasztalta, hogy sok a törzsgárdatag, s a munkaszellem is jó.

— Az üzem szépen teljesítette 1963-as évi feladatát, s most az új évről

oly nagy terveket kell

Hazánkban a ruházati ellátás

tás jó, de az árak az átlagbérhez viszonyítva magasak. A tétel tehát adott: itt az üzemben

percekkel és fillérekkel való küzdelemben kell elérni a jobb eredményeket.

A termelékenységét kell növelni, de hogyan?

— Biztató és dicséretes kezdeményezéseket tapasztaltam. Nagyszerű az üzemben a műszaki fejlesztés, de

többet kell törődni az anyagtakarékossággal.

Iparunk főként importanyagokra épül. A devizáért vásárolt alapanyagokból olyan cikkeket — minél jobb minőségűt és többet — kell készíteni, melyekért devizát kapunk.

Több gondot kell fordítani a munkaidő teljes kihasználására,

az anyagmozgatás gépesítésére. Alapvető kérdéssé vált napjainkban, hogy hogyan tudunk gazdálkodni a munkaerővel.

Rózsa István elvtárs ezután beszélt még közérdekű problémákról, választ adott beszédében azokra a kérdésekre, melyeket az üzem dolgozói tettek fel neki délelőtti beszélgetésük alkalmával.

L. F.

Megtanulják szeretni a földet

Ötödik esztendeje folyik mezőgazdasági jellegű politéchnikai oktatás Balástyán. Most még »alszik« az iskola 1927 négyzetes kertje, benne az üvegárház is, mert nem tudják fűteni. Kísérleteztek szénfűtéssel és kementével is. Egyik sem vált be, mert nem tudták szabályozni, illetve nem volt, aki éjszaka is fűtsön. Most már olajfűtésű kályhákkal próbálkoznak, hogy a téli hónapok se essenek ki a gyakorlati oktatásból.

A kis kert szerepe

Ennek a kis iskolakertnek nagyon fontos a szerepe. A növényféléseket bemutató parcellák mellett szőlőültetvény- és gyümölcsfaiskola is van benne, no, meg egy darab »öreg« gyümölcsös. Az oltványokkal ellátják más általános iskolák szükségletét is.

A balástyai politéchnikai oktatás hírté azonban egy új kísérlet is növeli. A Felsőgajonyai Tsz-tól kapott ugyanis az iskola fél hold földet, melyet úgynevezett fehér cirokai vetettek be. A kísérlet bevált: a fél holdon három mázsa cirok termett. A termésből származó tapasztalat pedig a következő: ez a cirokfajta — vagy ahogyan most már a balástyaiak nevezik, »a jövő kukoricája« — nem emésztí fel a földből az összes tápanyagot, fehérjében mégis gazdagabb, mint a kukorica. A termelési tapasztalatokat bizonyára átveszik majd a helybeli tsz-ek is, hiszen vetőmagot kaphatnak az iskolától.

A pedagógusok és a diákok

Az eredménynek különösen örülnek dr. Fürgeteg Jánosné és Virág János pedagógusok. Az »csak« a jól előkészített talaj érdeme,

Jövőre elkészül Idén járható lesz / a 68-as út

Négy óra alatt Szegedről Siófokra

Kétévi szünet után az idén folytatja az Aszfaltútépítő Vállalat a 68-as számú út építését. A nagyforgalmú út, mely összeköti kelet-nyugat irányban Dél-Magyarországot, Dél-Dunántúlt a Balatonnal, lényegében már elkészült, csupán egy 28 km-es útszakasza maradt még akadálymentesítésre. Ez sok panaszra ad okot Tolna és Bács megyében is. Szegeden is élénk érdeklődéssel várják azt, hogy az út elkészüljön.

Balatonkiliti községben az Aszfaltútépítő Vállalat építésszervezőségénél tettünk látogatást, hogy választ kapjunk kérdéseinkre:

— Mikor lesz kész az út?

— Korábban már elkészült Siófok—Sárvár között 7 km hosszan az út aszfaltozása — ad készségesen felvilágosítást Árky Dezső építésszervező. — Sok jót most sem tudok mondani. Az idén Sárvár közszégtől eljutunk a Daránypusztai vasúti átjáróig: ez 12 km hosszúságú útszakasz. A többi — körül-

belül 7 kilométerre már csak a jövő évben kerül sor.

— Hogyan lehet addig az úton közlekedni?

— A korábbi gyakorlat szerint: most sem építünk terelő utakat, hiszen az aszfalt már szinte mindent kibír, még a felterítés utáni azonnali forgalmat is. Lényegében tehát nem akadályozzuk a forgalmat. Természetesen a járművezetőknek a lassító jeleket figyelembe kell venni.

— Az előbb azt mondta főmérnök elvtárs, hogy csak a jövő évben készül el az út? Nem lehetne előbbre hozni az átadási határidőt?

— Sajnos, rajtunk kívül álló okokból ezt nem tudjuk megtenni. Nincs elég gépünk és kevés a fizikai munkások is. Pillanatnyilag megvárunk, de a nagy munkák kezdetére már mintegy 200 munkáshányunk lesz.

— Tehát az idén már járható lesz a 68-as út?

— Igen, és úgy véljük,

mire a főszezon eljön, akkor már erre közlekedhetnek a Balatonhoz utazók, nem pedig Tab község felé.

— Milyen érdekessége, különlegessége lesz az útnak?

— Korszerűbb lesz, mint az első szakasz. Egyenesebb ívekkel gyorsítjuk a forgalmat. A hat méter széles aszfaltburkolatú utat a községi átkelőhelyeken 9 méterre szélesítjük. Nem lesz az út mellett kerékvető, csak kilométerenként jelzők.

— Előnyös a kerékvető elhagyása?

— Sajnos, nem előnyös, mint ahogy az útmenti fásítás sem előnyös, de mi ilyen kivitelezési tervet kaptunk, ezt kell megvalósítanunk.

Kétévi szünet után tehát idén már járhatóvá tesszük az utat, s jövőre teljes hosszában elkészítjük. A kelet-nyugat irányú út lehetővé teszi, hogy Szegedről — 65 km-es utazó sebességet számítva — négy óra alatt lehesse eljutni a Balatonhoz. Pálkovács Jenő

HÉTKÖZNAPI APRÓSÁGOK

A kulcs és a kapcsoló

Egészen gyakori eset, hogy elromlik az ajtózárral, vagy elveszik a lakáskulcs, csodát mond a villanykapcsoló, s még száz féle apró javítás kerül minden háznál. A legserencsebb az lenne, ha a lakó, vagy a háztulajdonos mindenféle mesterséghez értene, s megjavítaná az elhasználódott zárat, WC-t, ablakot, redőnyt stb. De az ilyesmi lehetetlen, mert nemcsak a szellemi életben fejeződött be a polihisztorizálás, hanem a fizikai munkában is. Azért mondják »aki nem mestere, hóhéra« — hiszen a szakértelen hiány miatt nagyobb bajt csinálhat, mint amilyen van.

Kisipari szövetkezeteink segítenek a lakosságnak és az utóbbi egy-két esztendőben a szolgáltató tevékenységük valóban sokat javult. A vállalat munkák teljesítésének alapszabályában és az ígért határidők betartásában egyaránt. Sokat fejlődtek a kisipari szövetkezetek. De kéznél vannak a kisiparosok is, akik a lakosság ellátásában, a javító szolgáltatásban igen hasznos kiegészítő szerepet töltenek be. Munkáikkal nagyjából elégedett a közönség is, és ők is szívesen, szorgalmasan dolgoznak.

Van egy harmadik »szektor« is ezen a területen, amely igen népes táborával szintén ott áll az előbbi kettő mellett, bár ennek a szektornak nincsen hivatalos cégjegyzése, árkalkulációja és adóhivatali bevallása. Ez a szektor »csak van«. Régen kontár nevet viseltek e szektorhoz tartozók és a kisiparost védő törvény nem szívelte őket. Azóta ez a törvény igencsak elhalványult, de a kontár szó fogalma sem fedi már azt, amit a Horthy-időben jelentett. Voltaképpen a szakmai hozzáértés tekintetében itt nem kontár munka folyik, vállalkozások esetén a legprecízebb szakmai művelet elvégzése történik meg, ha kell garanciálisan, magabiztos felelősséggel.

Különböző szakmákból munkaidő után a javító-szolgáltatás óceánjába vetik magukat emberek ezrei, akik a pihenés, szórakozás és társadalmi tevékenység helyett javítják a redőnyt, kárpitozzák a szelont, cserélik a villanykapcsolót, reszelik a kulcsot, stb. Munkájukat megfizetik az igénybevevők és megörülnek is, hogy gyorsan megjavították a vízcsapot, nem ázott be az alsó lártó hálószerájának a menyegyzete.

Nincsen semmi disszonancia. A szakember megjavította az elromlott közhasználati tárgyat és a tulajdonos megfizette a munkát, ezzel egy »magán ügylet« annak rendje és módja szerint be is fejeződött. Más természetű téma az, hogy ehhez semmi jót sem szólunk a ktsz-ek tagjai (már azok, akik nem privatizáltak) és vezetői, meg az adófizető kisiparosok. Ezt most tegyük félre és inkább a munkaidő után tízfélre rohant javító-szakmunkásra fordítsuk figyelmünket.

Milyen emberek is ezek? Többségük az üzemben és a ktsz-ekben a legjobb szakmunkás hírében áll, tehát olyan embereknek ismerik őket, akiknek a »keze alatt ég a munka«. Dicsérik, tisztelik őket, mert végzett munkájukkal erre rászolgálnak. Ami viszont az üzem és a szövetkezet kapuján kívül történik, az »egészen más kérdés« — mondják egyes üzemigazgatók, sőt megtoldják azzal is, hogy aki a szakmában elsőrangú, valóban sokat nyújt munkahelyén, megkeresi a kettő-kettő és fél ezresét, a munkahelyen kívül aztán tovább folytatja a prakszist és sokat produkál. Az ilyen típusú ember nem alszik amikor dolgozik, aki meg alszik a

munkában, lusta ahhoz, hogy üzemben kívül »privatizáljon«.

Ebben a logikában van is igazság, mert a fölkészült, munkáját szerető mozgékony ember valóban szeret dolgozni és produkálni is tud. Az ilyen idegfröccs-természetű emberek akkor is dolgoznak, amikor nem muszáj, ha mást nem, otthon javítgatnak mindenfelé, vagy inkább elrontanak valamit, hogy meg lehessen javítani. Viszont a privatizálásért fizetnek is, mégpedig jól fizetnek, hát emiatt érthető, hogy szívesen üzik az üzemben kívül is »az ipart«.

Nem is ez a legfontosabb mondanója ennek a megjegyzésnek, hanem az az életmód, ahogyan ezek az emberek élnek a magukét. A magánvállalkozások tömkelege arra készíti őket, hogy naponta 16—18 órát dolgozzanak, mert nagy a pénznek a csábos varázsa. Ez maga után vonja a fizikai és szellemi kimerülést, mert huzamos ideig nagyon nehéz egy napba kettő, kettő és felet belezsúfolni. Egészségi szempontból nem helyeslehető ez a működés, mert ennek az illető kívül előbb utóbb a család is kárárt látja. Nem beszélve arról, hogy a durchmarsch-ok rendszere elvonja az erőt és a figyelmet az üzemben és a »hivatalos munkahelyen« végzendő munkáktól. Ez viszont komoly szakember előtt erkölcsileg is nagy kérdőjel, hiszen nincs megfelelő ereje, szellemi koncentráció képessége ahhoz, hogy ellássa feladatát. Ez az állapot idegessé és amúgy is túlhajszolt idegrendszerét még jobban feszíti ez a kiegyensúlyozatlan helyzet.

Szó sem hagyható szó nélkül, hogy az ilyen »privatizáló« energiájukat és idejüket az üzemben kivül munkára fordítják és annyi idejük sem marad, hogy egy újságot, vagy könyvet elolvassanak, megnézzenek egy színdarabot, vagy egy filmet, mert még a televízió nézéséhez sem jut elegendő idő, nem beszélve egy színház, mozilátogatásról. Tehát a műveltségnek azokat az elemi kellékeit sem vallják magukénak, amit minden átlag ember szellemi szükségletének tekint ma már. Ez meglátszik abban is, hogy ennek a szektornak a körében úgyiszlólván elemi iskolás fokon sem értenek társadalmi, politikai, művészeti kérdéseket — amely egészen elszomorító felnőtt emberek láttán.

Sha ehhez még hozzávesszük azt is, hogy ezeknek az embereknek a társadalmi életben, a közösségi élet alakításában nincs sok szerepük, akkor kiderül, hogy ezek — a maguk választotta életmódjukban — semmivel sem élnek jobban, mint a legvadabb tőkés rendszerben az agyonhajszolt munkások. Nem fejlődik ki közösségi érzésük, individuális, egoista gondolkodás és lelki világ tenyészik bennük, amely rombolóan hat a gyerekekre, akik a közösségi életben élnek és a közösségi életben nőnek fel. A gyerekeknél ez az ellentmondás előbb-utóbb megbosszúlja magát anélkül, hogy a sok pénzért kereső szülőknek erről még csak »halvány segédfogalma« is lenne.

Érdemes elgondolkodni a »harmadik szektor« népes seregének azon, hogy megéri-e a Skoda, vagy a Moszkvics, a televízió és a frizídér, a földi utazás és a modern szobaberendezés együttesen azt a szellemi, morális és fizikai kárt, amit a napi 18 óras munkák idejének elő. Nem hiszem, hogy megérné! Érdemes elgondolkodni ezen az életformán azoknak, akik így élnek életüket. Ez az életforma nem egészséges és nem is hasznos sem a társadalom, sem az egyén számára.

S. J.